C223.

5964

Onu Beckeri lugu.
E. Jakobson.

Wanemuise
näitelawa
TARTUS.

147

Eesti Üliõpilaste Seltsile
Wanemuise näitelawa poolt.

Onu Beckeri lugu.

Laulumäng ühes waatuses.

E. Jacobsoni järele

Tõlkinud A. Simm.

Aug. Conradi muusika.

Wanemuise näitelawa TARTUS.

ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu
76147

„Wanemuise" näitelawa.
Märts-1911.

Osalised:

Siegfried Berger, kuldsepp.
Roosa, tema abikaasa.
Schluder.

Dekoratsion:

Wäike lihtne tuba. Paremat kätt eespool kullasepa töölaud tarwiliste riistadega. Wähe tagapool aken. Pahemat kätt ees laud lillewaaside ja lilledega. Tagaseinas riiul klaaside, pudelite, taldrikute jne. jaoks. Toolid. Tagaseinas uks, pahemal pool küljeuks. Tagumine uks on rohelisega kaunistatud.

№1. Sissejuhatus.

1. Etendus.

Berger. Roosa.

(Kui eesriie üles tõmmatud, astuwad mõlemad pulmaülikonnas keskelt sisse.)

Berger. Wiimaks ometi, minu armas Roosa, oleme meie minu wäiksesse kodukoldesse jõudnud, mis nüüdsest pääle ka sinu oma peab olema.

Roosa (wõtab mõrsjaloori ära). Armas Siegfried, kui õnnelik saan ma olema!

Berger. Kell on pool kaksteistküm=mend, armas naesuke – meie oleme juba kaheksa tundi abielus. Kallis Roosa, mu süda woolab üle, ma igatsesin silmapilgu järele, et sulle seda wiimaks ütelda –

Roosa (on loori ära pannud ja tuleb tema juurde). Mis siis, armas Sieg=fried?

Berger (Roosa käsa wõttes). Kui äraräakimata armas sa mulle oled!

Roosa. Meie olime üksteisele juba lap=sepõlwes armsad, kui sina weel minu onu Beckeri juures õpipoisiks olid –

Berger. Kui ma reisima läksin, olin ma kakskümmend, sina neli=teistkümmend aastat wana –

Roosa. Wiie aasta parast tulid sa tagasi –

Berger (deklamerib pathosega).

Ja imekaunil õitsealgel,
Kui ingel taewast ilma
seest;
Nii häbelikult punapalgel

Noor neiu seisis minu ees!

Roosa (teda parodeerides).
Sääl noore mehe rinnus iha
Lööb põlema, ta üksinda —

Berger. Ei, nõnda see ei olnud! Mina tegin lühidalt ja läksin sinu onu Beckeri juurde, kes kõige parem inimene ilmas võiks olla, kui ta mitte nii hirmus kidsi ei oleks —

Roosa. Ära temale ülekohut tee, Siegfried, tema on vana imelik mees, aga ta on mind nagu teine isa kaswatanud.

Berger. See võib olla, aga wana kidsipung on ta siisgi! — „Sa tahad Roosat omale naeseks," ütles ta, „kas sa ka tead, et tal mitte midagi ei ole?" — „Teie eksite, onukene," ütlesin mina, „tal on iludus, noorus, woorus, sellest on mulle küllalt!" — „Ja mis sul enesel on?" — „Minu mõlemad käed, minu amet, töö himu, julgus ja püsidus." — Siis naeratas ta ja ütles: „Sa oled wahwa poiss —

ja tubli töötegija, ja kui Roosa sind tahab, ei ole mul ka midagi selle vastu." — Siis läksin ma sinu juurde —

Roosa. Kui armuhaige kuldpõrnikas —

Berger. Kes kena roosi ümber keerleb — ma ütlesin:

№2. Põrnika-duett.

Berger. Ah, tere õhtust, mu roosike, neid —

Roosa. Ah, tere õhtust, kuldpõrnikas; peid —

Berger. Ütle, roosike, paluksin sind,
Kas võiksid sa,
Kas võiksid sa
Küll armasta mind?

Roosa. Ma põrnika proua, kui imeline!
Oh ütle mull',
Oh ütle mull',
Kuis võimalik see?

Berger. Metsas, kus magusam marjade põõsas,

Maja ma mõnusat walmis=
tamas —
Roosa Metsas, kus magusam mar-
jade põõsas,
Maja ta mõnusat walmistamas —
Berger. Warsti on pulmad ja lemmates-
süs —
Roosa. Warsti on pulmad ja põrni=
kad süs —
Berger. Sum – sum – sum – sum – sum —
Roosa. Sum – sum – sum – sum – sum —
Mõlemad. Tulewad rongis kuis pulmade
wiis!
Berger. Sum – sum – sum – sum – sum —
Roosa. Sum – sum – sum – sum – sum —
Mõlemad. Kaunima kleidi nad walmista-
wad
Südist ta kokku sul sumisewad!
Roosa. Lalala — —
Berger. Sum – sum – sum — — —
Roosa. Põrnikas waike, mull' walju
see hääl,
Tasa peab laulma mu pulmade
pääl!

Berger. Ööpik, ma waene, tal walju mu hääl,
Tasa peab laulma ta pulmade pääl!
Roosa. Lööd, need lahkesti lööritawad —
Berger. Lööd, need lahkesti lööritawad —
Roosa. Dulie — dulie — dulie —
Berger. Dulie — dulie — dulie —
Roosa. Kannid mind uneele heljutawad —
Berger. Kannid ta uneele heljutawad —
Roosa. Bimbam — bimbam — bimbam —
Berger. Bimbam — bimbam — bimbam —
Mõlemad. Räägu hääl aega meil unele lööb,
Ööpik, see laulu me õnnele teeb!
Dulie — dulie — dulie —!

Berger. Õnne rohkus tahab mind üsna ära lämmatada ja mul on tume aimdus, nagu peaks mulle weel midagi paha juhtuma.
Roosa. Mis peaksime meie kartma? Meie oleme noored, rõõmsad, tu-

gewad — on sul wast võlgasid?
Berger. Kuidas see võimalik oleks-? Mulle ei anna ju keegi wõlgu, kui ma oma nime weel ei tea kui wiltu kirjutan!
Roosa. Rahalist kaotust ei ole meil siis ka mitte karta —
Berger. Üks kaotus oleks mul karta, mida kõige ilma waranduse üles ei kaaluks — sinu armastuse kaotus, Roosa!
Roosa. Missugune rumal mõte!
Berger. See mõte on rumal, ma annan järele, aga sellegipärast — Sa oled ilus, teised mehed saawad sulle seda ütlema, sa usud neid —
Roosa. Aga Siegfried —.
Berger. Ühte oled sa juba uskunud —
Roosa. Mina?
Berger. Ma olin küll otsustanud selle üle waikida, aga on parem, kui ma oma südame sellest suurwast saladusest wabastan! Kas sa tunned leitnant Friedrich von Seckendorfi?

Roosa. (lihtsalt). Muidugi tunnen, ta liibitses mõne aasta eest wäga kõwasti minu ümber, see tähendab, parajas kauguses: ta jalutas iga päew minu aknast mööda, teretas mind, ma tänasin teda —

Berger. Siis ometi —

Roosa. Ma pean tunnistama, et ma tema wastu wähe huwitust tundma hakkasin; sääl algas ta ühel päewal uulitsa pääl minuga juttu — tema sõnad ei jätnud mulle ühtegi kahtlust, et ma tema kohta eksinud olin. Sellest päewast saadik ei näinud me teineteist enam.

Berger. Oh neid leitnantisid! Ma tapaksin ta ära! Ma ei heida sulle ka ju ette, armas laps; just wastuoksa, sa oled kui tubli tüdruk toimetanud.

Roosa. Ja kas sul enesel oma minewiku kohta ühtegi etteheidet teha ei ole?

Berger. Ma wannun sulle, et ma

weel ialgi ühtegi teist naesterahwast armastanud ei ole —

Roosa. Na, na — kas sa tunned Pakebuschi leske?

Berger (naerdes). Seda paksu lihuniku naest, kelle juures ma korteris olin? Sa ei arwa ometi —

Roosa. Minule kõneldi, et sa teda oled armastanud — teda koguni weel praegugi armastad. Waata, kuidas sa punaseks lähed!

Berger. Aga armas laps, sa ei hakka ometi arwama — päälegi oli terwe selle loo juures üür süüdi —

Roosa. Kuidas?

Berger. Üsna lihtsalt: ma ei jõudnud teda korralikult maksta. Et leske rahustada, ütlesin ma talle meelituisi. Selle järele, kuidas minu arwe suurenes, pidiwad ka minu wiisakused tõusma, ja nõnda tuli siis lõpuks, kui ma juba kahe weerand aasta eest wõlgu jäin, armuawaldus. Aga tema oli armukade kui

tiiger — ja läks jämedaks.

Roosa (naerdes). Sa waene poiss!

Berger. See oli mulle ometi wähe liig, ma ütlesin talle südame ja toa üles ja kolisin wälja. Neliteistkümmend päewa hiljem oli ta mõlemad juba teisele wälja uurinud. Sa näed, et säält poolt sul enam midagi karta ei ole.

Roosa. Ja sinul Seckendorfi poolt weel palju wähem. Unustame need mõlemad nimed igawesti —

Berger (teda kaisutades). Meie õnn algab tänase päewaga —

(Kell lööb kaksteistkümmend.)

Roosa. Juba kaksteistkümmend?

Berger (enesele). Kesköö — ja minu hull lubamine! Kui ma ainult teaksin, kuidas ma sellest wälja wäkklen?! (Kõwasti.) Hääd ööd, armas naesukene, maga hästi!

Roosa. Sa ütled mulle hääd ööd?!

Berger. Ma pean täna weel ühe

tunnikese tööd tegema, mul on üks
laulatuse-sõrmus valmis teha —
Roosa. Sellega on küll kuni hom-
seni aega?
Berger. Ei, talle tuldakse juba
hommiku vara järele, ma luba-
sin kindlasti. — (Annab temale põle=
va küünla.) Mine oma tuppa, sü=
damekene!
Roosa. Sul on ju päris tuli taga,
et üksi jääda. Anna mulle weel
üks musu!
Berger. Kümme ühe asemel —
(suudleb teda.) Maga hästi!
(Roosa pah. poole ära.)

2. etendus.

Berger (üksi).

Berger. Ma olen täna enese meelest
päris narr — aga, mis pean ma
tegema? Ma andsin oma ausõna,
Kui ma Roosa kätt palusin, ütles
onu Becker mulle; „Ma annan oma
luba, aga ja pead mulle ausõna=
ga lubama, oma pulmapäewal, kui

oma naese kodu oled wiinud, minu juurde tulla, ilma et sa temale sellest sõnagi lausud. — Et kõik wastupuiklemised ei aidanud, lubasin ma seda. Mis see imelik mees minust küll peaks tahtma? Noh, ma saan seda warsti teada. — Kõige pääle tahan ma Roosal iga kahtlust kaotada, weerand tunnikest tööd teha ja sinna juurde laulukest laulda, et teda magama uinutada. Ja siis hiilin wälja! (Wõtab fraki seljast ära. Paneb fraki ja kübara kesk ukse kõrwale tooli pääle. Istub westiwäel laua juurde, teeb tööd ja laulab.)

Muusika № 3.

Kuldsepa=laul.

Oh ütle, tubli kullasepp,
Miks istud hilja weel?
Ju päewatööl on ammu lõpp
Ja rahu nõuab meel!

Ma wõtit teen, mis kullane;
Ja awab kalli südame,
Sest see mind wäga pahandab,
Et mu eest südant lukustab.

(Wasaraga taktis lüües.)

Klipp, klapp, mu kullake,
Sind wõidan omale,
Hülin ühes wõtmega su südame!

Oh ütle tubli kullasepp,
Miks istud hilja weel?
Ju päewatööl on ammu lõpp
Ja rahu nõuab meel!

Ma kullast ketti walmistan
Mu kulla-kaunile,
Tä südant sega kütkestan
Ma jäädwalt omale!

Klipp, klapp, mu kullake,
Sind köidan kindlaste,
Igaweseks ajaks jääd siis minule!

Oh ütle, tubli kullasepp,
Miks istud hilja weel?

Ju päewatööl on ammu lõpp
Ja rahu nõuab meel!
Mu igatsus on täide läind,
Ma ilusamat õnne näind,
Me käed jäädwalt ühendud —
See sõrmus talle pühendud!
Klipp, klapp, mu haamrike,
Löö ikka wirgaste —
See on minu armsale, mu
kallile!

(Lööb haamriga viimased taktid järele, tõuseb jüs üles ja hüüab uksest wälja. Fraki ja kübara wõtab ta käe pääle. Wäike waheaeg. Warsti pääle selle tuleb Roosa omast toast.)

3. etendus.

Roosa (üksi).

Roosa (öõjakis, ruttab keskukse juurde ja kuulatab). Ta läheb tõesti ära! Ta arwas küll, et ma magan! Oho, mu mehekene, ma ei ole nii tennu ru-mal, nagu teie arwate! Kuhu wõis ta küll minna? Pakebuschi lese juurde?

Ah, rumalus! nii hilja öösi! Kõige parem on, kui ma teda siin ootan — küll ta mulle ütleb, kus ta oli. (Awab par. pool akna.) Missugune tore öö! Selles waikuses on midagi luulelist — nõiduslist!

Muusika № 4.
Laul

Öö ämaruse merel
Kuu kõrgel kumendab,
Ta pilwekeste perel
Öölaulu äiutab.
Ta wiisi waikne kaja
Säält keset tähte raja
Mull' tasa kõrwu lööb —
Head ööd! Head ööd!
Ja unenäo tiiwad
Siis sala jõuawad,
Meid nõiawalda wiiwad
Ja õnne näitawad!
Nii õrnalt, tasa kiigub
Ja läbi õhu liigub
Ja waikselt kõrwu lööb —
Head ööd! Head ööd!

Wanemuise
näitelawa
TARTUS.

(Läheb tagapoole.) Ta ei tule ikka weel! (Keskukse pihta koputatakse.) Koputatakse, see on tema, kahtle-mata! (Awab ukse; Schluder astub ühe kastikesega sisse.)

4. etendus.

Roosa. Schluder.

Roosa (kohkub). Üks wööras mees!

Schluder (kulunud frakis, lühikesed püksid, kübar wiltu pääs, wähe purjus, kastikene kaenla all). Kas teie olete?

Roosa. Kes ma siis pean olema?

Schluder. Härra Berger —

Roosa. Mina olen tema naene —

Schluder. Ei tee wiga. Waadake, härra Berger —

Roosa (astub tagasi). See mees on purjus!

Schluder. Karwapäält õige, aga ärge kartke, ma ei tee teile midagi, ma toon teile ainult midagi —

Roosa. Teie toote midagi?

Schluder. Selle kastikese, mis ma

härra Bergerile isiklikult kätte andma pean — siin ta on! (Paneb kastikese lauа peäle.)

Roosa. Aga mina ei ole ometi härra Berger!

Schluder. Ei tee wiga, härra Berger —

Roosa. Kas teie siis teate, mis selle kasti sees on?

Schluder. Kas teie teate?

Roosa. Ei —

Schluder. Noh, mina ka mitte. (Saladuslikult.) See on üks saladus — pst!

Roosa. Saladus? Kes seda siis saadab?

Schluder (naeratades). Pst!

Roosa. Üks meesterahwas?

Schluder. Ee —

Roosa. Siis üks naesterahwas?

Schluder. Ee —

Roosa. No kui see mees ega naene ei ole, mis ta siis on?

Schluder (saladuslikult). Saladus — pst! (Keskukse poole minnes.) See on

ja saladus — pst! Häid ööd, härra Berger — pst! Saladus! (Triigerdades keskelt ära.)

5. etendus.

Roosa (üksi, wäga ärritatud).

Roosa. Saladus! O, ma saan kõigist aru! See kastikene tuleb Packebuschi lese poolt, see peab tema poolt tulema! Ma waatan kohe järele, mis sääl sees on — (tahab awada) ta on lukus — nad on ettewaatlikud — ah, üle uulitsa lukksepa juures on weel tuli. Ma lähen tagast trepist, ta peab mulle ühe muukraua andma. Ma pean selle saladuse kätte saama, maksku mis maksab! (Pah. poole ära.)

6. etendus.

Berger (üksi).

Berger (keskelt, wiskab wihaselt kübara ära). Mind nõnda narrida, see on häbemata! Ma lähen onu Beckeri juurde, loodan, et ta üksi on, leian aga terwe seltskonna weel

koos. Wana kidsipung kostitab neid weiniga. Mina sain nende pilke märgilanaks: „Kas tead, Berger," ütles üks, „et leitnant Seckendorf kihla on wedanud, et ta weel täna sinu naese ära meelitab?" — Ja nõndawiisi muud kui ikka dasi. Ma tahtsin pahaselt ära tulla, kui onu Becker mind kõrwale kutsus: „Sa oled sõna pidanud," ütles ta, „see on tubli sinu poolt, siin sinu palk!" Sellega pistis ~~ta~~ mulle selle wõtme pihku. (Wiskab ta laua pääle.) Halb nali — ma olen ainult rõõmus, et jälle kodus oma armsa naesukese juures olen. Ta magab wist küll juba! (Koputab keskukse pihta.) Roosa — Roosakene — kas magad juba? Noh, ka mina taban ära magama minna. (Pahemale poole ära, tuleb aga kohe äritatud näoga tagasi.) Mis see on? Minu naene, minu kaheksatunnine naene on

kadunud! Siis oli neil ometi õigus selle ärameelitamise jutuga! See leitnant! Ja tema — see waletik! O — (wiskab ennast ühe tooli pääle ja peidab näo käte wahele.)

7. etendus.

Berger. Roosa (pah. poolt).

Roosa (enesele). Ma läksin kuni lukksepa ukse ette, ei julgenud aga sisse minna. Mulle tuli alles pärast meelde, kui iseäralik minu tegu on. (Näeb Bergerit.) Siegfried!

Berger (üles karates). Roosa! — Teie olete, madam! Kust tulete teie sellel tunnil ja selles ülikonnas?

Roosa. Ma käisin —

Berger (räpakalt). Wastake, madam — teie ei taha mulle ütelda, kus te käisite?

Roosa. Wast — kui teie mulle enne ütlete, kus teie olite?

Berger. Teie põiklete kõrwale, teie peate mind wist lolliks, madam. —

noh — teie peate mind weel tundma õppima!

Muusika № 5.

Tüli = duett.

Berger. Ma olen mees nii mõistlik, hää,
Kuid nõnda edasi ei lää,
Et naene sarnast tempu teeb —
Mu süda wihast üle keeb!

Roosa. Ma olen naene mõistlik, hää,
Kuid nõnda edasi ei lää,
Et nõnda jääme minu mees —
Ei seda salli elu sees!

Berger. Sa armastust mul lubasid —
Roosa. Sa truudust mulle wandusid —
Berger. Kätt surusid mul õrnasti —
Roosa. Sul meelitusi rohkesti!
Berger. Sa aega armsalt wiitsid
Me seltsis alati —
Roosa. Sa taewani mind kiitsid,
Küll lausa, salati!

Berger. Kui aga pulmad mööda
　　　　　said
Ja koju kandsin sind,
Siis küüned kohe välja aid
Ja kriimustasid mind!

Roosa. Et meheks sind ma valinud,
On hirmus eksitus,
Sa oled halb ja jultunud
Ja vana koletus!

Berger. Ja kriimustasid mind!

Roosa. Ja vana koletus!

Berger. Ah need naesed, ah need
　　　　　naesed!
Kes nendega koos,
Sel lugu on täbar
Ja sootumaks soos!

Roosa. Ah need mehed, ah need
　　　　　mehed!
Kes nendega koos,
Sel lugu on täbar
Ja sootumaks soos!

(Ühes koos.)

Berger (ikka vihasemalt).
Nüüd jääge vait mu käsu
　　　　　ees,

Ma olen majas peremees;
Kui mõtlete weel karjuda,
Siis asjad pihuks-peksan-
ma!

Roosa (niisamati). Mu pärast, nagu
soowite —
Ma aitan lahkelt järele!

Berger (wõtab ühe waasi).
Käi puruks, nagu minu
õnn!
(wiskab waasi maha.)

Roosa (niisamati teise waasiga).
Sääl kõik ju killud maas-
nüüd on!

Berger (taldrikuid maha wiutades).
Säh!

Roosa (niisamati). Säh!

Berger (wiskab ühe tooli ümber).
Löön terwe wärgi puruks-
ma!

Roosa (niisamati). See ongi kõige
targem ka!

Berger. Te olete ju nagu Muri!

Roosa. Ja teie päris vana kuri!
Berger. Ah need naesed jne. } (üheskoos.)
Roosa. Oh need mehed jne. }
Berger (hirmsa südametäiega). Naene!
Roosa (nuttes). No muidugi — sõima mind ka veel, et oma ülespidamisele krooni pähe panna!
Berger. Sõiman — ei! Ma olen teid ju armastuse pärast kosinud. Aga teie näete, madam, et meie kauemini koos elada ei või.
Roosa. Ma näen seda. Oh nii Jumal! (Nutab.)
Berger. Ärge nutke, madam!
Meie iseloomud ei sünni juba kord kokku —
Roosa (valjusti nuuksudes). Ei — nad ei sünni sugugi kokku!
Berger (enesele). Mul on peaaegu kahju — ma olin küll liiga valju.
Roosa. Kõige selle õnnetuse juures on see rumal kast süüdi —
Berger. Kast? Missugune kast?

Roosa. Keegi mees tõi ta sinu äraoleku ajal (muiksub) — see on küll pulmakingitus Packebuschi lese poolt.

Berger. Packebuschi poolt! Missugune rumal mõte! Ega ta mulle ometi seda uuri ei saada, mis ma talle võlgu jäin.

Roosa (toob kasti). See ei ole siis tõesti mitte tema poolt?

Berger. Tõesti mitte —

Roosa (valusalt). Minu pime armukadedus ajas mind selle kasti sisu uurima; et ta aga lukus oli ja ma üle uulitsa lukksepa juures tuld nägin, — küllisin ma sinna —

Berger (rõõmsalt). Et omale muukraudu tuua?

Roosa (häbelikult). Ja —

Berger. Siis muukraudu, aga mitte leitnanti! Sa ei lasknud emast mitte ära meelitada?

Roosa. Sul ei ole küll aru pääs, Siegfried!

Berger. O, nüüd on kõik hää! — Ja, ma näen, mul ei olnud tõesti aru pääs! Loll olin ma, pime narr! Roosa — (teda kaisutades). Anna mulle andeks, ma ei tee seda ialgi enam!

Roosa. Sina kuri mees! — Aga mis selle kasti sees wõib olla?

Berger. Waatame järele —

Roosa. Wõimata — wõti puudub ju!

Berger (mõtte pääle tulles). Wõti puudub?! — Käes! (Wõtab laua päält wõtme.) See on siis selle mõistatuse seletus! Tead sa, kelle poolt see saladusline kastikene tuleb?

Roosa. Noh?

Berger. Onu Beckeri poolt — (awab) taewas, siin on ju raha sees! — Üks — kaks — kolm — neli — wiis kotikest!

Roosa. Ja kirjutatud leht — see on tema käekiri! (Loeb.) „Minu armsad lapsed —"

Berger. Kiri meile, lase kuulda!

Roosa (loeb). „Inimesed peawad mind wanaks kidsipungaks — ma põlgan nende otsust. Ainult teie silmis tahaksin ma hääameelega õigusmõistmist näha. Sellepärast peate teie minu lugu kuulma —"

Berger. Onu Beckeri lugu — säääl olen ma uudishimulik!

Roosa (loeb). „Mul oli ilmas ainult üks olewus, keda ma armastasin, see oli minu õde Therese, Roosa ema. Ta suri kuusteistkümne aasta eest lesena suures puuduses ja jättis mulle kalliks mälestuseks hoolitsemise tema wäikese tütrekese eest —" (pisarates.) Minu hää, armas ema! (Kuiwatab silmi.)

Berger (loeb edasi). „Et mul eneselka midagi ei olnud, wandusin ma,

nii kaua waewa näha ja kokku hoida, kuni ma armsale lapsele kindla tulewiku olen muretsenud. Ma jain omale ihnuse kuulsuse, aga Roosa wiisteistkümne tuhande margalise kaasawara. Keegi ei teadnud seda. Roosa pidi ainult sellele mehele minema, kes teda ainult tema enese pärast tahtis. Sina oled tubli poiss, Siegfried, ja mõistad tema kaasawara hästi tarwitada. — Nüüd, minu armsad lapsed, tunnete teie oma onu Beckeri lugu. Elage õnnelikult, armastage üksteist ja oma onu — ja temale on sellest tasu küllalt!"

Roosa (suudleb kirja). Minu hää, armas onu!

Berger. Wiisteistkümmend tuhat marka! Kui palju ülekohut oleme me sellele tublile mehele teinud!

Roosa (tema käe alt kinni wõttes).
Tule, Siegfried, läheme kohe tema juurde, tänama!

Berger. Homme, armas laps; täna on küll natukene hilja!

Muusika № 6.

Lõpulaul.

Berger.
Ju linnulaulud kaowad,
Mets jäänud rahule,
Ja lille nupud waowad
Kui paistel unele!
Sa üksi salu rajal
Oh ööpik hilja ajal
Wiit waikselt uneks lööd —
Head ööd! Head ööd!

Mõlemad. Head ööd! Head ööd!

(Lõpp.)